

794.
1727
41
19

ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA VITEMBERGENSI
H. T.

DECANVS
IO. GODOFREDVS
KRAVS, D.

DIGESTI INFORTIATI ET NOVI
PROFESSOR PVBLICVS, CVRIAE
PROVINCIALIS, ET SCABINATVS
VITEMBERGENSIS, NEC NON IVDICII
PROVINCIALIS INFERIORIS
LVSATIAE ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO
S. P. D

de
iure iurando Christianis licito

GEORGIUS WILHELMUS
ACADEMIA WILHELMINA
DECANVS
IO. GODOFRIDVS
KRAVS D.
DIGNISSIMO IN TOR-
PROFESSOR P
PROVINCIALIS ET
VITIMBERGENSIS
PROVINCIALIS
FACTORI BREVITATE

N

ullum iuramentorum usum fuisse, si in statu innocentiae ac integritatis homines permansissent; ex eo satis patet, quod homines ad imaginem DEI conditi, et in statu integritatis positi, ob concreatam iustitiam ac veritatem simpliciter ex se et sua natura mutuam sibi fidem praestitissent. At corrupta, per deplorandum Protoplastorum lapsum, hominis natura, consecutisque in locum pristinae veritatis ac iustitiae perfidia atque mendaciis, opus deinde fuit remedio, quo naturae huic corruptae aliquo modo succurreretur, et omnis de veritate dictorum promissorumque dubitatio tolleretur. Coepit inde iuramentorum usus, qui enim iurato aliquid affirmat, fidei suae testem adhibet Deum *καρδιογνώστην*, gravem periurii vindicem, ideoque per hanc iuraram confirmationem praesumptio veritatis et fidei excitatur, cum tam impius iudicandus est nemo, ut DEI, quem iurans voluntatis suae testem invocat, quem fraudis ultorem facit, indignationem in se exposcat. Agnoverunt hoc ipsi Ethnici, recta tantummodo ratione ducti, qui, teste CICERONE *Lib. III. de officiis* nullum vinculum maius aut arctius ad adstringendam fidem esse iudicarunt, quam iusiurandum, illudque esse ultimam

X 2

timam

timam fidem inter homines, quam nulla aetas deleat, quia per iurata pacta sponsores adhibet Deos. Pertinet huc CVRTIVS *Lib. VII. Cap. 8.* qui de Scythis, gente barbarica, sequentem in modum scribit: *iurando gratiam Scythas sancire ne credideris: colendo fidem iurant. Graecorum ista cautio est, qui acta consignant, & Deos invocant, nos religionem in ipsa fide novimus. Qui non reverentur homines, fallunt Deos.* Vtrum vero iis, qui Christi nomen profitentur, iurare liceat, exinde nonnulli dubitare solent, quod primum ipse CHRISTVS *Matth. V. v. 34.* asserat: *ego vero dico vobis, (Curimur autem hic translatione SANTIS PAGNI NI) ne iuretis omnino, neque per coelum, quia thronus DEI est; neque per terram, quia scabellum est pedum eius; neque per Hierosolyma, quia urbs est magni Regis; neque per Caput tuum iurabis, quia non potes unum capillum album aut nigrum facere. Esto autem sermo vester: Eriam Eriam, non non; quod autem supra haec redundat, a malo est.* Deinde, quod qui Christi nomen non tantum nomine, sed & re ipsa ac vita sua testantur, ita vivere debeant, ut veritatem moribus & sermone omni colant, atque a mendaciis fallendique studio adeo sint alieni, ut vel unico verbo idem, quod decem alias iuramentis, fidei praestent. Quibus quidem ex causis descendere videtur, quod monente BOEHMERO *in Iure Ecclesiast. Protest. Lib. II. Tit. XXIV. §. 15.* scriptores primitivae ecclesiae passim professi sint: *Christianis iuramentorum usum certo modo & nullo iure reluctante tolerari, eosque adhuc hodie, urgente id amore in alterum & necessitate & interveniente imperantis auctoritate, aut iussu iudicis, salva ac illaesa conscientia asserta sua ioreiurando confirmare posse, exinde concludere licet, quod ipse DEVS in sacris literis DEUT. XXIII. v. 23. LEVIT. XIX. v. 12. EXOD. XX. v. 12. & passim iuramentorum usum probavit, atque sub horum vinculo asserta vel promissa servanda graviter praecepit, CHRISTVS vero hunc in mundum non venit,*

venit, ut novas ferret leges prioresque abrogaret, quod nec citato loco *Matth. V. v. 34.* facit, sed saltem dicto loco falsam Phrisaeorum doctrinam, qui ex lege Mosis collegerant regulam, *semper & ubique licite & laudabiliter iurari posse*, reprehendit, & rem in pristinum statum reducendo, aliam regulam, Phrisaeorum effectae contrariam, format, neutiquam vero legem Mosis, quae in casibus modo adductis exceptionem sub se continet, abrogat atque tollit. Qui enim regulam ponit, exceptiones reiecit non videtur, sed eas tacite subintelligit. Et sic minime negat CHRISTVS, cum in praesenti statu corrupto simplici assertioni hominum tuto credendum haud sit, iurisiurandi exactiorem & praestationem tunc etiam fugiendam, & tanquam actum illicitum damnandam esse, quoties amor proximi, ut in testimonio ferendo, iuratae confirmationem efflagitat, aut auctoritate Principis vel iussu Magistratus ea imponitur, iis praeprius in casibus, ubi iuratae assertionem aut confirmationem, vel necessitas quaedam singularis, vel alia ratio probabilis svadet pariter atque exigit. Hunc in modum patres passim Dogma CHRISTI interpretati sunt, inter quos AVGVSTINVS a GRATIANO C. 2. & 5. *Caus. 22. Q. 1.* adductus, referendus est: quo & pertinet LVTHERI nostri annotatio ad dict. v. 34. *Matth. V.* sub voce *Schwehren* ubi dicit: *Alles Schwehren und Eyden, ist hie verbotthen, das der Mensch von ihm selber thut. Wenns aber die Liebe, Geboth, Noth, Nuz des Nächstten oder Gottes Ehre fordert, ist es wohl gethan, gleichwie auch der Zorn verbotthen ist, und doch loblich, wenn er aus Liebe, und zu Gottes Ehre erfordert wird.* Sicuri etiam dubium, quod ex particula *λογ*, in saepius adducto loco MATTHAEI obveniens laudatus BOEHMERVS d. l. f. 14. erudite destruit, & quod exinde contraria sententia minime corroboretur, fustus deducit. Id tamen facile concedimus, iuramenta, nulla urgente necessitatis causa, nec exigenda, nec praestanda esse, sicuti hoc recte inculcat PONTIFEX INNOCENTIVS III.

Cap. XXXVI. X. de iureiur. Temerarius enim iuramentorum abusus, cum DEVS in testem veritatis & periurii vindicem invocatur, profanationem Nominis divini, contra gravissimam secundi praecepti in Decalogo prohibitionem, sub se continet, & per eiusmodi temerarium iusiurandum crimen laesae Maestatis divinae aequae, ac per ipsum periurium, committitur. Optime hinc monet COVARVVIAS ad Cap. *quomodo de pactis in lro* non esse absque summa necessitate, nec nisi super rebus maximi momenti, ac tanta religione dignis iurandum, ut taceamus crebriori rei usu, ea magis magisque vilescat. Peccant tamen & ii, qui a praestandis iuramentis prorsus abhorrent, & metu divini Numinis ad superstitionem usque sunt timidi. Cum enim, ob hominum malitiam, simplici eorum assertioni fides iis aliter haberi nequeat, nisi ea iureiurando confirmetur & obsignetur, eiusmodi reluctantes non solum amorem, proximo debitum, sed & statum publicum laedunt, propterea, quod veritatem occultorum supprimunt, & ne suum cuique tribuatur, efficiunt. Confirmat haec VLPRIANVS in *L. 8. pr. ff. de condit. instir.* asserens, neminem in praestandis iuramentis aut nimis facilem contemptu religionis, aut metu divini Numinis ad superstitionem usque timidum esse debere. Sed plura his adhaerere desisto, cum potius more institutoque Maiorum Lectori benevolo Candidatus noster ornatissimus ac in Iuris arte versatissimus doctissimusque DN. IOANNES GVILIELMVS STRVVIVS *Francobusianus* commendandus sit. Petiit non ita pridem ab Ordine nostro, quo sibi honores atque insignia Doctoralia cum privilegiis iis cohaerentibus rite conferrentur, atque ad utrumque Examen quod subeundum est iis, qui hos honores expectant, admittus, promittuntur respondendi talem se praestitit, ut communi consensu concluderetur, petitis eius honestis deferendum esse. Vitae suae gesta ipse sequenti modo delinavit.

Ego,

Ego, IOANNES GVILIELMVS STRVVIVS, ortu Francobufanus, prognatus IOANNE CHRISTIANO STRV-
 VIO, apud eodẽm Francobufanos fenatore, natus die 11. Novemb
 A. 1711. ex IVSTINA SOPHIA, CASPARIS LINDE-
 MANNI, Senatoris, filia, ufus fum parentibus maioribusque ho-
 nefsis. Atque ex eo statim, quo ex pueris exceffi, tempore, inter
 caetera dulcis parentum amoris veftigia, illud, quo me puerum
 iisdem, quibus puerilis aetas impertiri folet, litteris, imbui cura-
 runt, recordor imprimis ac reminifcor. Tradidit enim & com-
 mendavit me ne infantia quidem maiorem parens, per decenni-
 um fere, in difciplinam privatam Domini IAEGERI, fungentis
 iam Francobufae publico Con-Rectoris Munere ac officio, cuius
 dexteritas operaeque, quam mihi inde a prima aetate dedit, affi-
 duitas, ponenda eft mihi omnino in laude eximia. Sub idem vero
 tempus, quo ille praceptor meus praefectus Conrectoris officio, se
 ad munus pensumque suum revocabat, incidit aetas mea, in ea,
 quae mihi gratulor, tempora, quibus Vir Summe Reverend. Dn.
 KLVGVVS, nunc S. S. Theol. Doct. & Eccles. Vitemb. Archi. Diac.
 rum vero temporis LL. Artium Magister, veniens Vitembergae, &
 praepofitus Reftoris Muneri, Lyceum omne, quod Francobufae eft,
 ad curam suam transtulit. Quem cum audiuerim per aliquot
 annos, docentem, & permoventem difcentium animos,
 affvetus iis, quae ad humanitatem pertinent, litteris, doctriinisque
 ad concipiendam sapientiam praeparatus, lenam profectus fum,
 A. 1729. ad mercaturam quasi bonarum artium, & ductus, Philo-
 fopbiae, & Legum, studio operam dedi STOLLIO, KÖHLERO,
 REVSCHIO, & HAMBERGERO pariter ac BEKIO, BRVN-
 QVELLIO, BVDERO, DIETMARO, DRESSELIO, Viris
 uersatiffimis in philofophia, legum scientia, & antiquitatum mo-
 numentis, iisdemque artis suae Rosciis. Elapfo fere quadriennio,
 redii domum, & remotus a turba & subselliis difcentium in stu-
 diis semper aliquid cognoscendi, ortum tempusque unius anni
 contrerendi, eodemque transmissio, ad Musas reverrendi, tum tem-
 poris quidem mihi erat animus, sed & tentatus quodam adversae
 valetudinis genere, & interveniente parentis morte differendus
 erat

158
erat discessus in tempus aliud. Ipse igitur demum mihi reddi-
tus annos, & quod excurrit, abhinc duos, ad animum reversus
pristinum, veni Vitebergam, & per biennium institutus hic
praeceptis monitisque summorum Ictorum, inprimis vero Illustr.
DN. LEYSERI, quem submisisse veneror & Magnifici DN.
CRELLII, Fautoris summopere Colendi, facto nunc periculo
mei, summos in iure utroque ambio honores. In quibus obtri-
nendis, ut, quae supersunt, omnia succedant ex sententia, in vo-
tis habeo.

Restat, ut iam superatis reliquis, ultimum eruditionis suae
legalis specimen edat, atque sub Moderamine Viri illustris
atque Magnifici, Domini AVGVSTINI LEYSERI, Iuris
Consulti excellentissimi, in Regis Poloniarum & Principis Electo-
ris Saxonis aula Consilarii, Confessorii Ecclesiastici Directoris,
Curiae Provincialis ac Scabinatus Assessoris primarii & Ord-
inis Iuridicij Ordinarii longe gravissimi Dissertationem de di-
scrimine iuristurandi affectionis in infinitum ac immensum ad
L. 4. §. 2. ff. de in litem iur. proprio Marte a se conscriptam,
tueatur atque propugnet. Habebit eam proxime futuro
Die Iovis. Quem actum solennem, ut Magnificus Aca-
demiae nostrae Rector, illustrissimi DN. COMITES,
PATRES CONSCRIPTI Civesque Reipublicae nostrae
literariae addicti, ac omnes, qui studiis favent, honorifica
sua praesentia ornare eumque illustriorem reddere velint,
Collegij & Candidati nostri, meoque nomine, omni,
possim, observantia peto ac rogo simulque pro hoc singu-
lari benevolentiae genere, me pariter atque Candidatum
nostrum ad mutua quaevis studia, officia atque obsequia ob-
stringo. P. P. Dominica III. Adventus Christi
Saluatoris nostri, Anno MDCCXXXVII.

VITEMBERGAE
TYPIS IO. DAVIDIS SCHEFFLERI.

Wittenberg, Diss. 1737

W 20

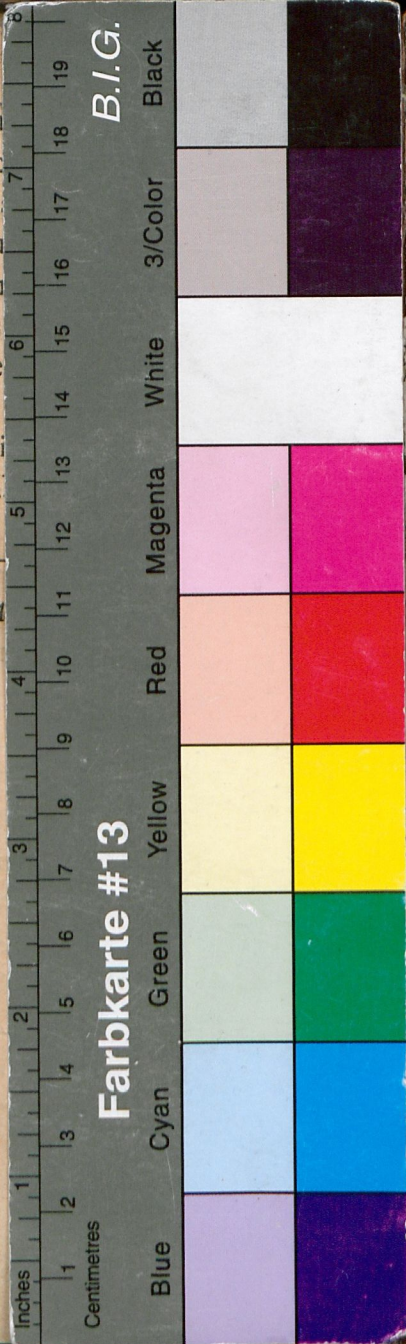

f

56.

794.
1737
17
19

ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA VITEMBERGENSI
H. T.

DECANVS
IO. GODOFREDVS
KRAVS, D.

DIGESTI INFORTIATI ET NOVI
PROFESSOR PVBLICVS, CVRIAE
PROVINCIALIS, ET SCABINATVS
VITEMBERGENSIS, NEC NON IVDICII
PROVINCIALIS INFERIORIS
LVSATIAE ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO

S. P. D

de
iure iurando christianis licito

